

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΛΕΤΤΑΣ ΥΒΕΡ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Το μάθημα στο Πανεπιστήμιο έτελειωσε. Η κοπέττα Ίσπανίδα ή Κοנוσφιόν βρέθηκε άμέσως περιτριζομένη από πολλούς φοιτητάς, που την πήραν από πίσω, όπως παίρνουν τα λαγονικά από πίσω το έλκετοθύραμα.

Τελευταίον έντελώς έμειναν ή Ρόζα 'Αρλέ και ή Φίλιππος 'Σαμπερέ. Έβγιναν μαζί έξω οσα πήγαν και κάθησαν σ' έναν πάγκο. σάν τ' αριστοτέα μια με τ' υζαλούς τον.

— Μοφ φαίνεται πός είμαστε λίγο γελοίοι ! ειπε ή Ρόζα.

— Γιατί σ' αναζητώ και με αναζητάτε ; 'Οχι δά ! 'Η δική μας ή άγάπη δέν εινε παιδικασία. δέν εινε σάν τις παλιές αισθηματικές ιστορίες που πέρασε ή μόδα τους...

— 'Ο, βέβαια, Φίλιππε, δέν είμαστε ούτε Παύλος και Βιργιλία, ούτε Ρωμαίοι ; και 'Ιουλιέττα, ούτε Τριστάνοζ και 'Ιζόλδη. Τό, ξέρουμε τι εινε ό έρωζ σήμερα...Μιά στιγμή χαράς που περνά και τίποτε άλλο...

— Νά, μά ή στιγμή αυτή δέν εινε διόλου δυσάρεστη... 'Έχεις τόσο όμορφα και τόσο τρυφερά χεράκια, Ρόζα μου !

— Κάνω μασάζ κάθε πρωί με μάν ειδική ζεμία...Αυτό εινε όλο...Ξέρεις, όμως, τί νέα ; 'Ο θεός μου που έδωσε ένα μυθιστόρημα, τον 'Άββα Κοσταντίνο. 'Ο καιμένος ποιος ξέρει πόσον καιρο θά έρχανε για να βρή έργο κατάλληλο για την ηλικία μου... Νά, με τέτοια έργα δηλητηριάζαν τα κορίτσια της εποχής τις μαμάς !

— 'Οχι ρομαντισμού ; και τ' ο θεός, άγάπη μου, αλλά πραγματικότητες !

— Για πές μου, άλήθεια, Φίλιππε, πές να παντρευτούμε καμιά μέρα ;

— 'Ο Φίλιππος κέφθηκε λίγο κ' ύστερα ειπε :

— Αυτό εξαρτάται. 'Αν ή δοκιμή που κάνουμε μαζί πείση πός μπορούμε να περάσουμε ειχαρίστη ζωή μαζί, δέ βλέπω γιατί να μην παροθύμω ; 'Ας προσέχουμε, όμως, πολύ στις παγίδες που στήνει ή προίκα ή άγάπη. 'Ας είμαστε πάντα πρακτικοί. Ξέρεις πός άμα τελειώσω τις σπουδές μου κ' άμα άπολυθώ άπ' τ' στρατό θά συνεχισθώ στο έργοστάσιο των καυτονομών του γαμπαρό μου. 'Ο καιμένος ; εινε το παλιό καροζ κ' αυτός. 'Εγώ θά ζετινάω τή δουλειά. 'Εγώ μελετήσω όλη τή ρεζελίμα που πρέπει να γίνει στην επιχείρησά και είμαι σίγουρος πός θά μάς δώση ήλια πεντακότσια τοις εκατόν κέρδος. Σε εκατόν πολν, άγάπη μου και δέν σου κερβίνο πώς άν παροθύ με, ή προίκα σου εινε προορισμένη για αυτήν την άναχαζία. Μοφ φαίνεται πός ; εινε πειθό σου να πώ τίμα τους ύπολογημούς μου, παρά να προσποιηθώ άδιαφορία για τ' ο χεζήμα !...

'Η Ρόζα 'Αρλέ, κλεισμένη τώρα στην καμφορέλα της προσπαθούσε να μελετήση. Μένει, όμως, σάν άρηρημένη. Τήν άγαπάει ή Φίλιππος, άλήθεια ; Λέει πός θά την πάρη. Σχεδόν της τ' ύποσχέθηκε. Θά την πάρη όχι μόνο για την ευχαρίστησά που θά βρή κοντά της, άλλα και για την προίκα της ;...Δέν ήταν, άλήθεια, όμορφο αυτο που έκανε, δέν ήταν ειλικρινές. ύπεροχο, να της μιλήσει έτσι ξάστερα για τ'ο μέλλοντα συνεταιρισμό του.

Γιατί, όμως, γδές στο τσάι που ειχε δώσει ή μαμά του κύταζε τόσο έκπιμονα εκείνη την Ίσπανίδα ή Κονοσφιόν, μετά λαδιά φλογερά μάτια, γιατί της έβαλε δυό φορές ζάχαρ σ'ό τσάι της ;

Κι' ένα δάκρυ έπεσε επάνω στο βιβλίο που διάβαζε!...

Τήν άλλη μέρα στο Πανεπιστήμιο ή Φίλιππος έννοιωσε πός ή Ρόζα καθόταν άκαρβός από πίσω του. Σέ λίγο, όμως, πήγε ή Κονοσφιόν και κάθησε κοντά του. 'Ο Φίλιππος τότε δέ γύρεσε ούτε μια στιγμή πίσω τ'ο κεφάλι του, για νάχη τ'ο δικαίωμα έπειτα να λήη πός δέν ειχε αντίληφθει τήν παρουσία της άγαπημένης του.

Όταν έτελειωσε τ'ο μάθημα, ή Κονοσφιόν τού έφιδυρισε : — Πειθαίνο από δίγα. Με συνοδεύετε, σάς παρακαλώ, ό ; τ'ο ζαχαροπλαστείο να πάρουμε λίγα παξιμαδάκια κ'ένα φυλιτζάνι τσάι ;

'Ο Φίλιππος έβγινε τότε μαζί της έξω, χωρίς να γυρίσει πίσω τ'ο κεφάλι του. 'Ο, βέβαια, δέν ήθελε να αποτραβηχθί από τή Ρόζα, άφού εκείνη αγαπούσε. 'Ηθελε, όμως, να πάρη με την Κονοσφιόν για να κινή μια δοκιμή, να δη πόσο θά άντιέη ή άγάπη του κοντά στον πειραμό έκεינו. 'Αλλοστε τ'ο κάτω-κάτω της γραφής δέν πρέπει ποτέ κανείς να πέρνη τ'ον έρωτα στα σοβαρά.

Στ'ο ζαχαροπλαστείο μέσα ή Ίσπανίδα όλο φλυαρεί. 'Ο Φίλιππος μόνο την κιντάει. Κι' όσο την βλέπει καλύτερα, τόσο τού φαίνεται σάν ένα όμοιο ζώο, που

μόνο σπαρταριστική χαρά μπορεί να δώση. 'Α, ούτε σύγκριση άλήθεια, με τήν ύπεροχά Ροζίτσα, τ'ο αιδέρο έκεינו πλασματά !

Τή στιγμή, όμως, που έκανε αυτή τή σκέψη, κάτι άπροδοτο συνέβη. Έξω από τ'α κρυστάλλα τού ζαχαροπλαστείου φάνηξε ή άβρη αλουέττα της Ρόζας 'Αρλέ, τού ; έκτίτασε μία στιγμή προσεχτικά κ' έπειτα απομακρύνθηκε με βία.

'Η Ρόζα τούς ειπε δη πού έπαρναν μαζί τ'ο τσάι... Μάτια συλλογιέται ή Φίλιππος : — Δικαιολογία μου, άδελφέ, δέν εινε ; Μήπως δέν ειν' ελεύθερος ; Κ'αι όμως ή τελευταία γουλιά τού τσαγιού που ήπιε τού φάνηκε σάν βιτριόλι !

Τήν στιγμή εκείνη τον ρώτησε ή Κονοσφιόν :

— Σεις οι Γάλλοι, άλήθεια, τι σκέπτεστε για τις Ίσπανίδες ;

— Πώς εινε ή πειό τελεία, ή πειό δυνατή και ή πειό άκατανίκητη παγίς της άγάπης...

'Η Κονοσφιόν χώνεται ήδονικά μέσα στο γουναριό της. 'Ο Φίλιππος, όμως, εξακολουθεί :

—... Νά σάς πω, όμως, τήν άλήθεια, προτιμώ τις Γαλλίδες !

'Η Ίσπανίς αναδηθί πειραγμένη, ρίχνει μάν άγρια ματιά στο γένο και τόν άφίνει σύξυλο, άφήνοντας και τ'ο τσάι της άτέλειωτο...

Σέ λίγο ή Φίλιππος έπήγαινε στο σπίτι της Ρόζας 'Αρλέ. Στο δρόμο συλλογιότανε :

— 'Αν πάω να δω τή Ρόζα δέν τ'ο κάνω για να προκαλέσω μια περασμένης μόδας σκηνη τρυφερότητας. 'Οχι. Ούτε από οίκτο. Πάω, άπλοσάτα, γιατί έχωμπε συμφωνήσει να λέμε πάντα τήν άλήθεια ό ένας στον άλλον. Κ'αι ή άλήθεια εινε πός εκείνη μονάχα αγαπάει και δέν πρέπει διόλου να τήν παραούρουν τα φρονιμένα !

Όταν έφθασε, όμως, στο σπίτι της κόρης, ό θαλαμηπόλος τού ειπε :

— 'Η δεσποινίς γύρισε άπ' τ'ο Πανεπιστήμιο άρρωστη και πλάγιασε άμέσως !

'Ο Φίλιππος έπέμεινε, έστειλε τήν κάρτα του, άλλη μια φορά, όμως, τού διαβιβάστηκε ή ίδια ή απάντησις.

Βρέθηκε τότε μονάχος του νύχτα στο δρόμο, γεμάτος άπελπισία. Πάει, έτελειωσε, συλλογιότανε. Ειχε χάσει τή Ρόζα 'Αρλέ. Τήν ειχε χάσει για πάντα ! 'Η άγάπη του άπ' εδώ κ' εμπρός θά τόν μυσώσει ! Τά άβρα χεράκια, που τ'ο κάθε δάκρυλο τού ειχε και ξεχωριστήν εκφρασία δέν θά τ'α εζάιδανε ποτέ πια ! Δέν θά εσογγιγε κοντά του τ'ο κορμάκι της...

Γύρισε έδω κ' ειχε και σέ λίγη ώρα βρασιότανε κάτω άπ' τ'ο παράθυρό της, με δακρυσιμένα μάτια...

Τρεις μέρες ή Ρόζα 'Αρλέ έμεινε στο κρεβάτι. Τήν πρώτη δέν ήθελε να ζήση, γιατί δέν έννοούσε τή ζωή χωρίς άγάπη. Τήν έκαμε ό πυρετός. Τήν άλλη μέρα έδωξε τήν ένθύμησι της άντιζήλου της και τότε της έμεινε ό πόνος, ή άηδία της ζωής χωρίς τ'ο Φίλιππο...

Τήν τρίτη μέρα επί τέλους ήλθε ένα γραμματάκι τού :

«Ρόζα, χρισή μου, Ρόζα μόνη μου άγάπη, άψρη με νάρθη κοντά σου, να κνλισθώ στα πόδια σου για να σου ζητήσω συγγνώμη ! Δέν μπορώ πια να ζήσω χωρίς σενα !»

Τέτοια άγάπη εινε άκατανόητη, έφιδυρισε ή Ρόζα και πήρε τήν άπόφασά να μην απαντήση διόλου στο Φίλιππο. 'Η καρδιά της, όμως, έλυωνε ήδονικά τή στιγμή που έστραπατσάριζε τ'ο μιλιετικά.

Τήν τετάρτη μέρα ή Ρόζα πήγε στή Σορβόννη. Τήν ώρα που έτελειωσε τ'ο μάθημα και πήγαινε να φύγη, μία φωνή φηδύρισε ξοπίσω της :

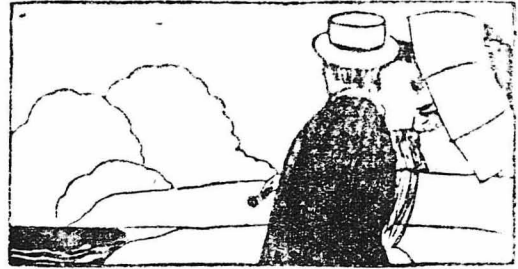
— Ρόζα, Ρόζα, πρέπει να σάς μιλήσω !

Τήν πλησιάζει έτσι απότομα και τ'ο ύψος του εινε γεμάτο ικεσία. 'Εκείνη τή στιγμή ή Ρόζα αισθάνεται, πώς άπελυθερωμένα έντελώς από κάθε έρίπλη ! Με μεγάλη βία συγκρατεί τ'α χερά της που θέλουν να τόν άγκαλιάσουν. 'Εκείνη ή στιγμή παιά αισθάνεται μόνο τρυφερότητα, γλυκά και χαρά.

Κάθονται όπως άλλοτε σ' έναν πάγκο.

— Ρόζα, πάντα εσένα άγάπησα, άλήθεια. Αδτήν τήν Ίσπανίδα τήν μωσ. Εινε άνόνητη και κοζέττα. 'Εμένα τ'ο μόνο λάθος ήταν πός νόμιζα ό τι ήμουν ελεύθερος, ελεύθερος να ικανοποιήσω τήν περιεργόσά μου, ελεύθερος να διασκεδάσω μια στιγμή όπως ήθελα εγώ. Σ'ύ, Ρόζα, όμως, εσοι το πάν για μένα. Για να διώξω πώς πάντα τήν Κονοσφιόν από κοντά μου, της φέρθηκα σάν χωριστά. Είμαι δικός σου, ε ; ζήλως δικός σου Ρόζα. Δέν μ' ενδιαφέρουν πια ούτε ύποθέσεις ; ούτε κοκεταρίες, ούτε μοντερνισμοί. 'Εγώ ένα πράγμα μόνο ξέρω, πώς σε λατρεύω ! Τις τρεις τελευταίες νύχτες τ'ο ξέρεις πός τις έπέρασα κάτω άπ' τ'α

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓΔΑΗΝ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΡΑΦΕΤΑΙ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Μιά αίμεσταγής όρχήστρα !...

Γιά νά ποικίλει τή μονότονη ζωή των καταδικών ή διεύθυνος των φυλακών της Νέας Καληδονίας, άπεράσσε πρό όλίγου καιρού νά συγκροτήσει μιá όρχήστρα από καταδικούς, πού γνωρίζουν μουσική, ή όποια νά τέρτη του; άλλους καταδικούς; κατά τās ώρες; τής άργίας των.

Και πράγματι δέν άοργσε νά σχηματίση έτσι μιá όρχήστρα πρώτης τάξεως από καταδικούς, τής οποίας ό μαέστρος τής έχει καταδικασθεί τρεις φορές επί φωνή! Το πρώτο κλιόν... έχει σπάσει την παρόθεση από εκκλησία γιά νά γίνη ή κηδεία τής. Καθώς όμως ή κηδεία περνούσε από ένα στενο δώριο έδειον πού σήκωναν τό φέρετρο, χωρίς νά τό θέλουν, παροπάτησαν κι' έπεσαν έπάνω σ' ένα φράχτη από άγκάθια. Φυσικά τραυματίστηκαν κι' αυτοί, επί πλέον δέ έπαθε άλληθινή νύλα ή νεκρή χωρική, τήν όποιαν άκουσαν έξαφνα... νά ξεφωνίζη !... Τι ελε συμβεί; 'Αλλούσιστα ή χωρική είχε συνέλθει από τή νεκροφάνεια τής.

<Μακρυά από τους φράχτες !...>

Σ' ένα χωριό τής Νικιαδίας μιá χωρική έπαθε πρό έτών από νεκροφάνεια. 'Ο άντρας τής νομιζόταν; ότι ή γυναίκα του γλιτώσε από τή βάσανα του κόσμου τήν τίλιξη, χαζόφρονο; γιατί γλώττωσε από αυτή, στο σβάνο τής, κι ά συμφωνα με τή συνήθεια του τόπου τήν παρόθεση στην εκκλησία γιά νά γίνη ή κηδεία τής. Καθώς όμως ή κηδεία περνούσε από ένα στενο δώριο έδειον πού σήκωναν τό φέρετρο, χωρίς νά τό θέλουν, παροπάτησαν κι' έπεσαν έπάνω σ' ένα φράχτη από άγκάθια. Φυσικά τραυματίστηκαν κι' αυτοί, επί πλέον δέ έπαθε άλληθινή νύλα ή νεκρή χωρική, τήν όποιαν άκουσαν έξαφνα... νά ξεφωνίζη !... Τι ελε συμβεί; 'Αλλούσιστα ή χωρική είχε συνέλθει από τή νεκροφάνεια τής.

'Όταν ύστερα από μερικά χρόνια ή νεκροφάνημένη, πέθανε στ' άλήθεια αυτή τή φορά ό άντρας τής έχοντας ύπ' όψη του τό προηγούμενο άπόστοτο, και φοβούμενος; καμιά νέα νεκροφάνεια, φώναξε διαρκώς σ' όλο τό δρώμιο σ' εκείνους; πού τήν σήκωναν : 'Γιά τ' όνομα του Θεού γεγόνος, μακρυά από τους φράχτες, μακρυά !

Τό ντεμπούτο των 'αστέρων.

'Ός καλύτερη ήλικία γιά ν' άρχισή ένας κινηματογραφικός άστέρας; τό σκάδι του θεωρείται μάλλον ή παιδική.

'Ετσι ή Μαίρη Πίκφορντ, μόλις θά ήταν δεκατέσσαρον χρονών, όταν πρωτοεπίκε στον κινηματογράφο. 'Η Άλιαν Γκίς πάλι άνέβηκε στη σκηνή από μικρό κοριτσάκι, σέ ήλικία δε δεκατέντε χρόνων άρχισε τό κινηματογραφικό τής; στάδιο.

'Ο Τζόν Τζιλμπέρτ έπαίξε τό ρόλο ενός μορσο παιδιού στο θέατρο, όταν ήταν μόλις... ένος χρόνον : 'Αμα δέ έβγαλε δέκα χρόνων πέρασε από τό θέατρο στον κινηματογράφο.

'Επίσης ό Λόν Τσάνεβ κ' ό δδελφός του, δυό άστέρες τής 'Αμερικανικής 'Εταιρείας 'Μέτρο', ήταν παιδιά, δέκα δώδεκα χρονών όταν πρωτανέβηκαν στη σκηνή. Κι' όταν ύστερα από πολλές θεατρικές περιπέτειες κατέλθαν στο Χόλλυγουντ, κι' άγκαλαίστηκαν στον κινηματογράφο δέν ήταν άκόμα είκοσι χρόνων.

'Ο Μπρόντερ Κήτον τέλος; έπαίξε στο θέατρο από έξη-χρονών παιδι μαζί με τους γονείς του.

παριθμώ σου; Χθές τά μεσάνυχτα ένας άστυφύλακας με παρακολούθησε σαν ύποπτο. Μά τι με ένοιαξε έμένα; Τά ελεχα χείρα πιά, στ' όρμίζομαι ! Μιά μέρα άκόμα χωρίς έσέ και θά πέθαινα στ' άλήθεια !

— Κι' εγώ τά ίδια, Φίλιππε, άπάντησε ή Ρόζα. Νόμιζα πού; θά πέθαινα γιατί φαντάσθηκα πού; άγαπούσες άλλην. Διάχοιρι δέν κίνω άνάμεσα στην άγάπη μου; και στη ζωή. Και στην άκρη του κόμπου, Φίλιππε, είμαι έτοιμη νά πάω μαζί σου ! 'Όλα τά άλλα μου εινε άδιάφορα άκόμα και τό δίπλωμά μου !

— 'Όπως; και σέ μένα, άγάπη μου !...
'Εσχησαν ύστερα ό ένας κοντά στον άλλο και τά χείλη τους ένώθησαν σ' ένα άτελείωτο φιλή !...

Κολέττα 'Υβέρ

'Απάντησις πληρωμένη

'Ο Τσάρος Νικόλαος Α' συνήθιζε νά κάνει κάθε πρωί ένα μικρό περιπάτο στους δρόμους τής Πετρούπολεως. Κατά τή διάρκεια του περιπάτου αυτού ήταν άπαγορευμένο άπολύτως στους πολίτας νά τον πλησιάζουν ή νά του ύποβάλλουν αίτήσεις ή παράπονα. 'Ο Τσάρος όμως έννοιωθε μεγάλη εύχαρίστηση νά παραβιάσει ό ίδιος τήν άπαγόρευση αυτή κι' έτσι πολλές φορές σταματούσε στο δρώμιο διαφόρους διαβάτες, με τους όποιους άρχιζε φιλή κουβέντα. 'Εννοείται ότι οι άστυνομικοί πού τον παρακολουθούσαν, μόλις τελείωνε ή συζήτηση άπαζαν τόν δυστυχή διαβάτη, ό όποιος δέν ήταν καθόλου υπεύθυνος γιά τήν παράβαση και τόν έχωναν στο φρέσκο ! Κάτι τέτοιο συνέβη και σ' ένα γάλλο ήθλοπιού τόν όποιον ό Τσάρος συνάντησε κάποτε σ' ένα από τους πρωινούς τόν αυτους περιπάτους. Το εντύχημα όμως γιά τόν γάλλο καλλιτέχνη ήταν ότι τό βράδι τής ίδιας ημέρας θά λάβαινε μέρος σε μιá παραστάση στην όποια θά παρευρισκετο κ' ή Τσαρική οικογένεια. 'Ετσι, όταν έφτασε ή ώρα τής παραστάσεως; κι' ό ήθλοπιός; δέν παρουσιάστηκε στο θέατρο, ό διευθυντής άναγκάσθηκε ν' άνακοινώσει στο κοιν' κι' ιδιαιτέρως; στην Τσαρική οικογένεια ότι με γαλήνη τον λύπη δέν θά έπαιξε τό προαγγελθέν έργο, επειδή ό ήθλοπιός Μπωμιέ είχαν έξαφανιστεί. 'Ο Τσάρος μόλις άκουσε τό όνομα του έξαφανισθέντος ήθλοπιού θυμήθηκε τήν πρωινή του συνάντηση κι' εκάλεσε άμέσως; τόν διευθυντή τής άστυνομίας; και κάτι του είπε στ' αυτί. Σέ λίγο ό ήθλοπιός; εμφανιζόταν στη σκηνή. Στο διάλειμμα τής τρίτης πράξεως; ό Τσάρος φώναζε από αυτοκρατορικό θεωρείο και του έξέφρασε τή λύπη του γιά ό,τι του συνέβη και τόν παρακάλεσε νά του ζητήσει; ό,τι θέλει γιά νά επανορθώσει τό κακό πού του έκανε. Τότε ό ήθλοπιός; του άπάντησε ψυχραιμότατα :

— 'Εκείνο πού ζητώ από σας Μεγαλειότατε ως χάρη κι' ως επανορθωση του κακού πού μου κάνατε εινε νά μή μου ξαναμλήσετε !...

'Ο συνδαιτημών πού είχε πεθάνει

Γιά τόν καρδινάλιο Φέ; τόν θείο του Μ. Ναπολέοντος, διηγούνται τό έξης ανέκδοτο :

'Ο καρδινάλιος αυτός ζούσε άποτραβηγμένος από τόν κόσμο. 'Όταν δέ πού και πού έδινε στο σπίτι του καμιά δεξίωση, άνοιγε στον βρόνον τόν Αυτοκρατορικό δδηγο και προσκαλούσε στην τύχη, διαφόρους γεροντιστάς, άνωτέρους εκκλησιαστικούς λειτουργούς; βουλευτάς και άλλα έπίσημα πρόσωπα.

Σ' ένα έπίσημο δείπνο ό καρδινάλιος είχε προσκαλέσει, με τήν μέθοδο αυτήν, σαράντα πρόσωπα. 'Όταν έφθασαν όμως ή ώρα του φαγητού, δέν είχαν έσθει παρά μόνον οι τριανταεννιά από τους καλεσμένους. 'Επέρασαν άκόμη λίγη ώρα και ό τεσσαρακοστός καλεσμένος δέν προσήρχετο. 'Ο καρδινάλιος άρχισε νά στενοχωριέται, και οι άλλοι καλεσμένοι άρχισαν νά πεινούν.

— Περιμένετε και κανέναν άλλον, Πανιερώτατε; ετόλμησε νά τόν ρωτήση ένας καλεσμένος.

— Ναι... Περιμένω έναν σεβαστότατο γεροντιστή.

'Επέρασαν άλλη μιση ώρα... 'Ο ίδιος πεινασμένος καλεσμένος ξαναέπε στον καρδινάλιο.

— Μήπως τυχόν, Πανιερώτατε, ό σεβαστός αυτός γεροντιστής; εινε άρρωστος;

— 'Αδύνατον ! Θα με είδοπο;ούσε.

'Επέρασαν άλλη μιση ώρα.

— Ποιός εινε τέλος πάντων, Πανιερώτατε, ό περιφημος αυτός γεροντιστής; τόν ρώτησαν.

— 'Ο κ. Κόμης ντε Λαβίλ.

— Μά αυτός, Πανιερώτατε, εινε τώρα ένας χρόνος πού έχει πεθάνει !...